PIKKU
JÖRÖ
ja pulisevat peikot

Oli kaunis kesäkuun aamu.
Violetit syreenit levittivät ympärilleen huumaavaa tuoksua.
Mummolan omenapuiden kukat näyttivät keijujen keveiltä mekoilta.

Minä, Pikku Jörö, istuin Nallen, Valon, Ledin
ja Karhun kanssa punaiseksi maalatun mummolan portailla syreenipensaiden ympäröimänä.

Yhtäkkiä valpastuin.

PUKS-PUKS-PUKS-PUKS.

”Mikä tuo ääni on?” ihmettelin.

IIIK!

Silmäni suurenivat hämmästyksestä ja tuijotin suu auki.
Mitä näinkään!

Naapurin Jukka körötteli vanhalla, rämällä traktorilla pihalle ja kyydissä istui **KEIJO**:
urhea, peloton ja voimakas metsästyskoira, jota pelkäsin koko sydämestäni.

Mummo tuli pihalle tervehtimään Jukkaa.
Koirat juoksivat innoissaan Keijon luokse – paitsi minä.

KÄÄÄK!

Piilouduin mummon taakse ja kurkin Keijoa sieltä täristen.

Keijon lähdettyä menimme takapihalle.
Istuin mummon sylissä keinussa.
Muut köllöttelivät nurmikolla.

”Pikkuiseni, miksi pelkäsit Keijoa niin kovin?”
mummo kysyi.
”Hän on kiltti ja tottelevainen.”

”Yhyy!
Olen pieni, surkea arkajalka”, nyyhkytin.

”Kultapieni, et sinä ole arkajalka.
Jokainen on välillä pelokas, välillä rohkea.”

”Rohkeuden este on usein yllättävä:
omat ajatuksemme”, mummo jatkoi.
”Ne ovat meille välillä ilkimyksiä.”

”Tuntuu siltä, kuin mielessämme alkaisi hyppelehtiä pörröinen,
puliseva peikkolauma, joka parjaa meitä.
Niitä voi komentaa pois! **HUS HUS!**”

Päätin antaa peikoille kyytiä mummon ohjeiden mukaisesti.
Mieleeni nousi **VOIMAKUVIA**, jotka tekisivät minut rohkeammaksi.
Tassuihini tulisi uutta virtaa ja vipinää.

Kenneläitini oli nimennyt minut rocktähden mukaan.
Kuvittelin itseni soittamassa kitaraa isolle salille, jossa koirafanini –
ja muutama kissakin – hyppivät innoissaan.

Mietin myös esi-isääni Siriusta, joka oli vahva, tuuheaturkkinen körmy.
Hänen voimaansa virtasi suonissani.

Rohkaistuani itseäni päätin ajaa peikot matkoihinsa.
”Nyt, **HUS HUS**, menkää takaisin peikkoäidin patojen ääreen!” komensin.

Istuin joen penkalla ja katselin, kun peikot meloivat kovaa vauhtia kanooteissaan pois.

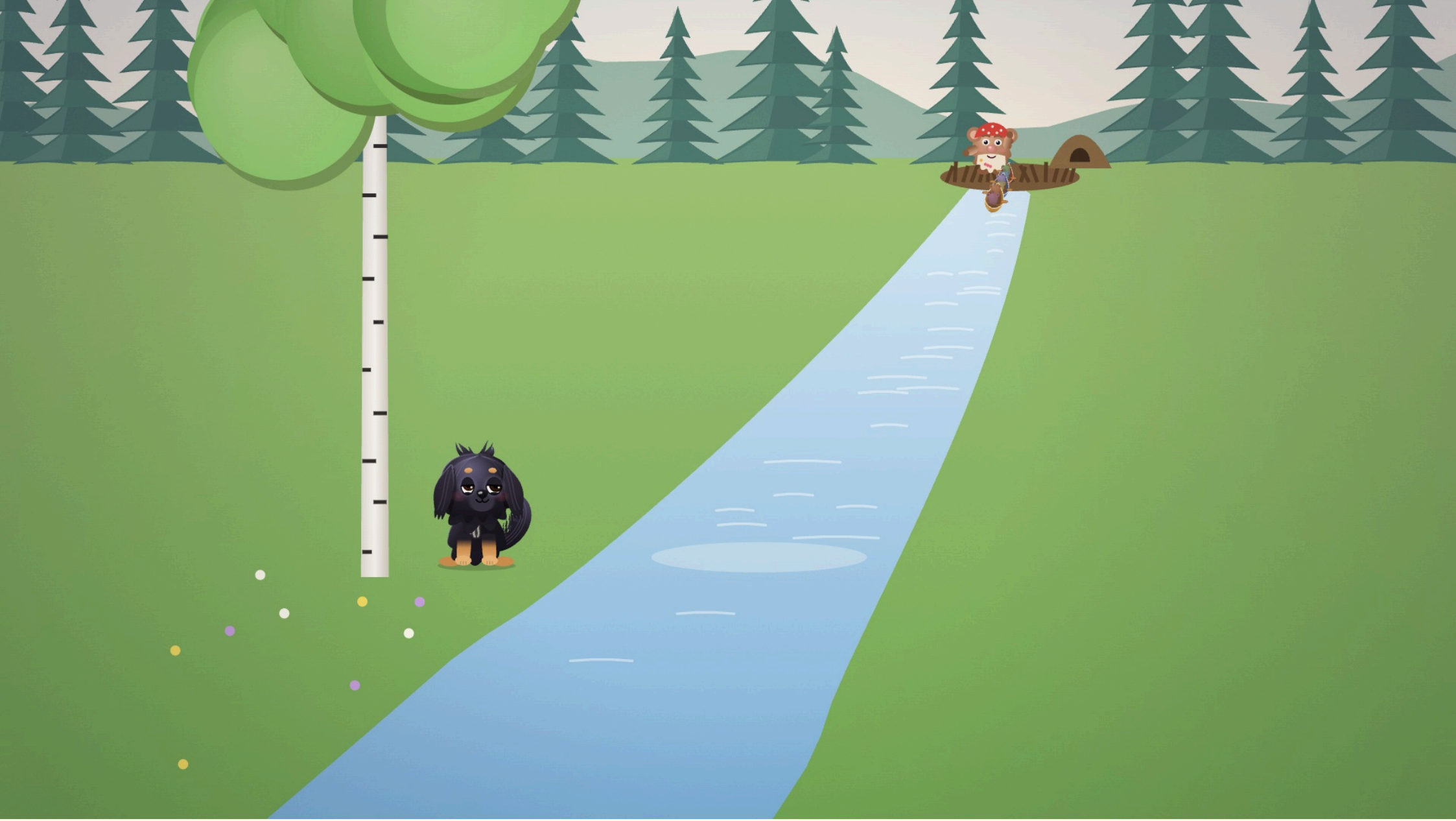

Mieleni oli tyyni ja ajatukseni kirkkaat.

Lähdin iloisena iltalenkille Nallen, Valon, Ledin ja Karhun kanssa.
Juoksimme hippulat vinkuen pitkin hiekkatietä.

Kohtasimme Keijon, ja nyt minäkin leikin innoissani hänen kanssaan.

Illalla istuin tunnelmallisessa tuvassa äitini sylissä vaaleanpunaisella sohvalla.
Äiti silitteli minua.

”Rakas pentuseni, olet rohkea”, äiti sanoi.

Nukahdin onnellisena tassut kohti taivasta pehmeälle pörrömatolle kavereideni viereen.
Tupaan laskeutui rauha.

Hyvää yötä, Jörö.

Lisää Pikku Jörön tarinoita: **pikkujörö.com**

Instagram TikTok Facebook @pikkujoro

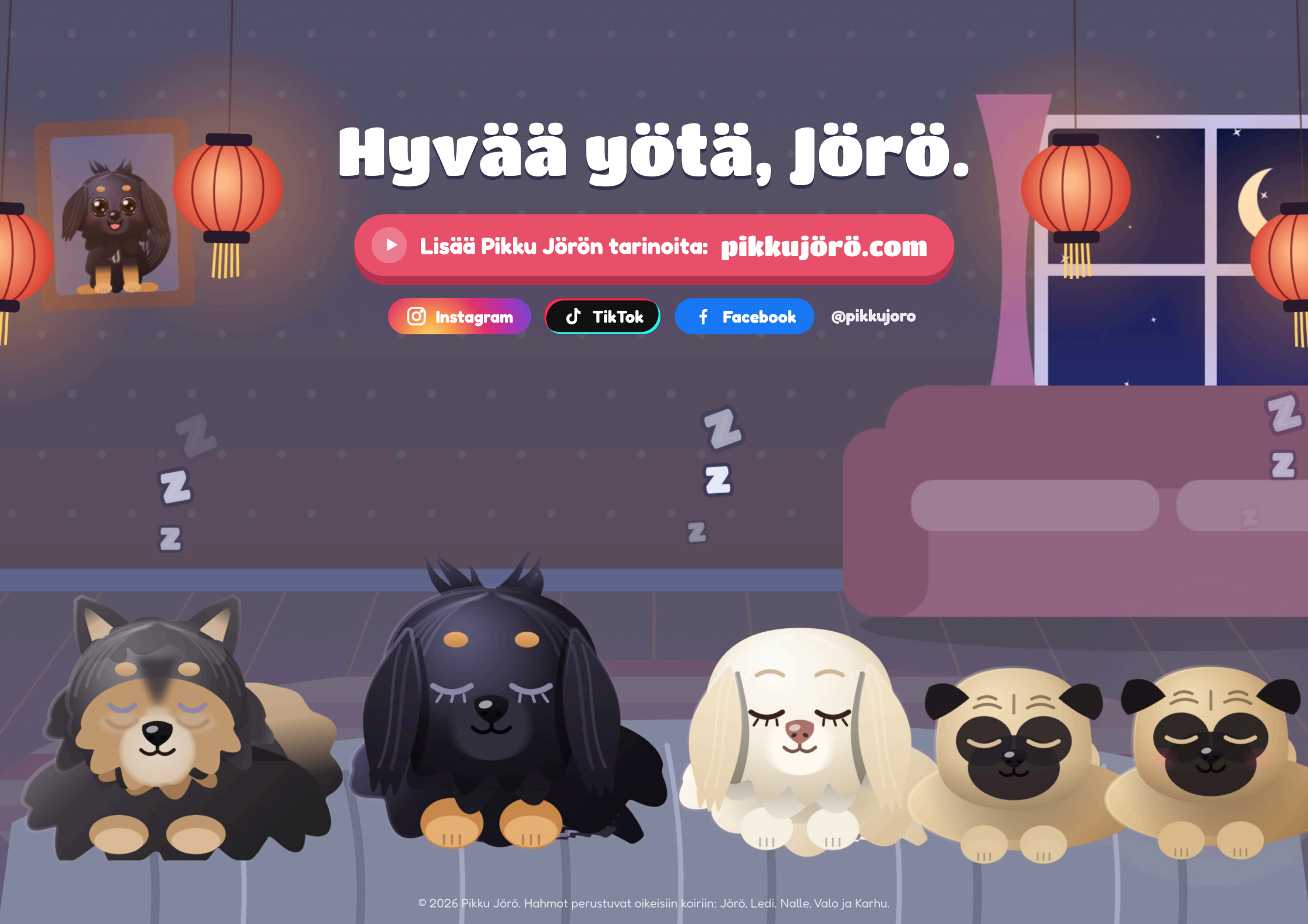

© 2026 Pikku Jörö. Hahmot perustuvat oikeisiin koiriin: Jörö, Ledi, Nalle, Valo ja Karhu.